

[Indenrigsministeren.]

man havde givet fabrikanterne mere, end de ønskede. Nej, det, de ønskede, var en generel forlængelse af registreringen af alle gamle præparater, indtil videre i 5 år. Det, der nu er tale om, er, at man siger: vi vil forlænge i indtil 10 år, men ganske vist ikke for dem alle sammen, det skal ske gennem en ansøgning, og man må antage, at man om visse vil sige: disse kan man ikke forlænge. Altså, der er ikke tale om en udvidelse i den forstand; der er også tale om en indskrænkning i forhold til de ønsker, man fra den side havde. Man har prøvet at imødekomme begge ønsker, kan man godt sige.

Der har i dagbladene og gennem en henvendelse til ministeriet været tale om § 74, som altså ikke foreslås ændret. Man siger, at denne paragraf kunne afstedkomme modforanstaltninger fra andre lande. Jeg vil kun gøre opmærksom på, at loven har jo været i kraft i 5 år, og vi har ikke modtaget noget i retning af, at man ville klage over den eller bringe diskriminationer i stand over for danske varer. Derimod har vi modtaget en henvendelse om registreringen af de gamle specialiteter, som nu skulle falde bort, og det er altså denne henvendelse, vi har søgt at imødekomme ved ændringen til § 84, som giver mulighed for, at også udenlandske medicinske specialiteter kan fortsætte på det danske marked.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Der er i den sidste tid i pressen fremkommet enkelte propagandaindlæg med forskellige påstande vedrørende forholdet mellem varemærkelovgivningen og apotekerlovgivningen. Der er herunder specielt rettet angreb på mig med henblik på, at jeg var formand for apotekerkommissionen. Jeg vil i den anledning gerne fremsætte nogle få bemærkninger og oplysninger, der måske kan have nogen interesse.

Et par propagandaindlæg af den art er skrevet af landsretssagfører Hardy Andreasen og er udtryk for en ensidighed, som heldigvis er ret sjælden. De spørgsmål, han behandler, blev gennem længere tid behandlet i apotekerkommissionen, og resultatet af den behandling blev tiltrådt af 13 af kommissionens 15 medlemmer, hvorefter det blev grundlaget for lovens bestemmelser,

medens 2 medlemmer gik imod, deraf den ene fabrikkernes repræsentant. Denne grundige behandling af særlige og — i hvert fald for de 13's vedkommende — uafhængige sagkyndige kan dog vist vanskeligt tænkes at være letsindig.

Det har for det første forbavset mig noget, at landsretssagføreren i et indlæg i Dagens Nyheder siger, at jeg som kommissionens formand har handlet bag hans og andres ryg, som har beskæftiget sig med varemærkelovgivningen. Siden betænkningen blev afgivet den 1. februar 1952, har alt på dette område foreligget i fuld offentlighed. Diskussionen derom har fundet sted i folketinget gennem 2 år, og jeg har deltaget i meningsudvekslingen i pressen. Jeg synes derfor ærlig talt, at landsretssagføreren er noget mere grovmundet, end der er baggrund for.

Hr. Andreasen synes nu at træde frem for offentligheden som den, der føler, at han har udlandets interesser i sagen bag sig. Landsretssagføreren anvender i sin henvendelse til offentligheden de almindelige regler for varemærkning på en måde, som ville føre til urimelige indskrænkninger i det enkelte lands adgang til at skabe ordnede forhold på det meget specielle område, som lægemiddelforsyningen er, et område, hvor netop de enkelte landes lovgivning er meget forskellig. Når man har læst landsretssagføreren's arrogante behandling af disse problemer, er det velgørende derefter at læse den nok kritiske, men meget søbre analyse af problemerne, som en ekspert på dette område, professor ved handelshøjskolen Jan Kobbernagel, for nylig har foretaget i selve medicinalindustriens tidsskrift, Medicinsk Forum.

Professor Kobbernagel siger her, at vel må en medicinsk specialitet juridisk set betragtes som et varemærke, og den danske apotekerlov indfører den i varemærkeloven ukendte regel, at varemærket efter en vis tids forløb ikke må bruges som varemærke for lægemidler, og går herved imod det princip i varemærkeloven, at et registreret varemærke kan fornys for 10 år ad gangen, så længe det ønskes; men formelt er der, siger professoren, ingen modstrid mellem apotekerloven og varemærkeloven.

Der er heller ikke i den nye varemærkelov af 11. juni 1959 taget hensyn til apoteker-